

Letopiset

Bragagiu

Alungând din urmă zile
Veneau hoardele încoace
Ca să semene movile,
Să desființeze-o pace.

Și în fețele osoase
Cu ochi oblici ca tăișuri
Dispăreau și glij, și case,
Rămâneau doar ascunzișuri.

Peste iarbă bat copite
Boțind firele gingașe
Numai vremuri amintite
Se păstrau ascunse-n fașe.

Ca și crivețele-n goană
Însureau tot în atingeri -
Se-nvăța lumea bălană
Să trăiască în înfrângeri.

Dar din nou e primăvară,
Iarăși vine mărtisorul
Călăreți de-odinioară
Au pierit cum pierе norul.

Și iar sate se ridică
Și iar zâmbete răsfată
Din opincă la vlădică,
De la suflete în față.

Multă vreme vor mai spune
Povestiri la șezătoare,
S-or cruci că o minune
I-a lăsat să vadă Soare.

Iar urmașii plini de grabă
N-or mai asculta nimică
Și gorgane de sub iarbă
Nu le vor mai naște frică.

Ba vor râde: „Iată moșii
Cum iubesc să o tot spună...”
Și nu văd că zorii roșii

Sunt goniți de semilună.

Și iar ochi înguști de fumuri
Înghit case, înghit glie
Și o lume fără drumuri
Tot se vaită pustie.

Dar vor fi iar flori de Paște,
Vor dansa tineri în horă...
Cine astăzi mai cunoaște
De-i pojar sau auroră?
Victor Bragagiu